

Kakastoll

Állt egyszer egy lovas
A Maeotis partján.
Hullározó sást figyelve,
Szíve, lelke lánggal telve,
Napsugár a kardján.

Ragyogó szempára
Mély tüzeket ontott.
Tiszta lelkét, ha kitárta,
Tekintete végigjárta
A nagy horizontot.

Ezerév után is
Sas repül az égen...
Szárnyalása megigéző:
Mozdulatlan, messzenéző
Lovas áll a végen.

Kakastollas csendőr:
Szent magyar az őse!
Hol az ég, föld ölelkező,
Tanya puszta, erdő, mező,
Országutak hőse.

Meglengeti tollát
A szelek fuvalma.
Szeme, arca meg se rebben:
Örök nézés...mi van ebben?
A jelen nyugalma...

Múltak dicsősége,
Jövő reménysége...
Az a hit, hogy feléledünk:
Magyar sorsunk, bús életünk
Büszke legénysége!

Egy lépés a mélytől,
Kettő a magastól:
Mozdulatlan áll a rögre
S megoltalmaz mindörökre
A magyar kakastoll!

Dr. Liszt Nándor
Csendőrségi Lapok, 1937. március 1.